

Reflexions

TRIBUNA

El bon nom dels Mossos

Quina és la idea d'eficàcia i de prestigi del cos que defensa el nou conseller?

GERARDO PISARELLO

JAUME ASENS

JURISTES I MEMBRES DE L'OBSERVATORI DESC

MIGUEL ORDÓÑEZ

El nou conseller d'Interior, Felip Puig, sembla decidit a liquidar el llegat del seu antecessor en matèria policial. En una de les primeres declaracions, va carregar contra el codi d'ètica policial i les càmeres de vigilància a les comissaries. Poc després, va anunciar la derogació d'un programa de seguretat dels Mossos contra la violència masclista aprovat en l'anterior legislatura. El propòsit seria eliminar unes mesures ineficaces que perturbaven el "funcionament normal de les comissaries" i generaven "coacció i desconfiança" envers el cos policial.

Ja en el seu moment, projectes com ara el reglament d'armes, la certificació ISO ideada per calibrar la qualitat del servei i, sobretot, la instal·lació de les càmeres de vigilància van topar amb resistències similars. Es va dir que posaven en dubte la integritat dels Mossos, que no distingien entre la policia democràtica i de la dictadura i que provenien de sectors poc realistes i fins i tot amb escàs "sentit patriòtic".

La veritat, però, és que les mesures que ara es volen revisar no són un simple caprici electoral o el producte de la imaginació creativa d'algun hippy esquerranós. La instal·lació de videocàmeres a les comissaries, lluny

de ser un rampell justicier, obeeix als compromisos adoptats amb l'ONU. El 2005, l'Estat espanyol va adherir-se al protocol facultatiu per a la prevenció de la tortura i altres tractaments o penes cruels, inhumanes o degradants. I, recentment, el Govern espanyol ha aprovat el Pla de Drets Humans. El document preveu la progressiva instal·lació de càmeres en els calabossos de les comissaries espanyoles.

D'altra banda, ja el 1979 l'ONU va adoptar un codi de conducta per a funcionaris encarregats d'aplicar la llei amb l'objectiu de dotar els ciutadans d'un instrument de protecció enfront dels abusos policials. El 2001 el Comitè de Ministres del Consell d'Europa va aprovar el Codi Europeu d'Ètica Policial i va donar un gir transcendent a la construcció europea d'un model policial més democràtic. Va ser en virtut d'aquests compromisos, en realitat, que la consellera Tura va anunciar, el 2004, la creació del Comitè d'Ètica Policial. Amb una missió específica: elaborar un codi deontològic similar als que hi ha en l'àmbit internacional.

Contra el que suggereix el nou conseller, és discutible que aquestes mesures siguin sempre ineficaces o busquin el desprestigi de la institució amb el seu ús pervers. En el cas de les càmeres, tot i que persisteixen algu-

La instal·lació de videocàmeres a les comissaries obeeix als compromisos amb l'ONU

Pretendre donar prestigi a un cos que pot usar la força lliurement no sembla un camí realista

nes zones obscures a les comissaries, el cert és que les denúncies per maltractaments tant a Catalunya com al País Basc han disminuït quasi a la meitat des que es van instal·lar. Tot això no impedeix reconèixer, en canvi, l'existència d'altres que poden quedar-se tan sols en el pla simbòlic o retòric, sense acabar d'incidir en les conductes pràctiques. Aquest és el cas, precisament, del codi ètic, la manca de capacitat sancionadora del qual ha estat reconeguda pel mateix expresident Montilla. El problema, tanmateix, és que aquesta manca d'eficàcia no pot atribuir-se només, com voldria Puig, al Govern anterior. També hi han contribuït els sindicats policials i la mateixa CiU, que van pressionar perquè el codi no incidís en qüestions

com ara l'actuació dels antiavalots i l'ús d'armes de foc.

En realitat, el conseller Puig té tot el dret a pensar que les càmeres a les comissaries, la prohibició d'armes no reglamentades, la identificació dels agents, la creació d'unitats de mediació en conflictes o els codis deontològics són mesures perverses, impulsades per coaccionar i desprestigiar el cos policial. Per ser convincent, però, hauria de deixar clar, alhora, quin és el model de seguretat en què s'inspira la crítica. Pretendre atorgar prestigi a un cos que pot usar la força contra els ciutadans deixant-li les mans lliures i mantenint-lo fora de la mirada pública no sembla un camí gaire realista. Tampoc ho sembla renunciar a controls que, a hores d'ara, s'haurien de considerar una exigència bàsica de qualsevol Estat de dret digne d'aquest nom. Quina és, exactament, la idea d'eficàcia i de prestigi que defensa el nou conseller? Com pensa evitar que la policia catalana no acabi reproduint vicis i tics autoritaris tan sovint atribuïts a d'altres cossos de seguretat?

PER OPINAR SOBRE L'ARTICLE
blogs.publico.es

www.observatoridesc.org

Fora de joc

ANDREU MAYAYO

Il Cavaliere, agafat pels collons

De la mateixa manera que el mafiós Al Capone va ser engarjolat per un delictes fiscal, Silvio Berlusconi pot anar a la presó –si més no, acomiadar-se del palau Chigi, seu de la presidència del Govern italià– per un delictes sexual, més concretament, d'inducció a la prostitució. Després que el Tribunal Constitucional hagi suspès la famosa llei d'impediment legítim, que permetia al primer ministre fugir d'estudi dels processos judicials que tenia oberts al·legant incompatibilitat amb la seva agenda institucional, els jutges de Milà han decidit citar-lo a declarar sota l'acusació d'haver mantingut conscientment relacions sexuals amb una prostituta menor d'edat. Les proves són aclaparadores i estan farcides de converses telefòniques, vídeos i fotos.

Berlusconi ha estat imputat per un delictes d'inducció a la prostitució

Així, doncs, Berlusconi pot ser condemnat de sis mesos a tres anys de presó.

Un cop més, però, la defensa del Cavaliere ha estat genial. Més enllà de la típica cantarella de persecució política per part dels jutges, qualificats de comunistes, que no han paït el vot de confiança atorgat fa un mes pel Parlament (gràcies a la compra de tres vots, cal dir-ho tot!), Berlusconi ha sorprès tothom anunciant que té parella des de fa temps, però que no ho havia fet públic per preservar la seva intimitat. De cop i volta, com un gran prestidigitador, ha aconseguit apagar el focus mediàtic de la reina del bunga-bunga Karima el Mahroug, Ruby robadors, i deixar bocadats els espectadors amb una xutada ensucrada de salsa rosa. Ara tothom està pendent d'aquesta història d'amor clandestina, i es fan travesses sobre la identitat de la persona, aquesta sí, que li té el cor robat. I com és ella?

PARTICIPA A:

blogs.publico.es/andreu-mayayo

Racó de món

ANTONIO BAÑOS

Ja hi tornem a ser

L'enemic interior, quina novetat. Realment fa una mandra galàctica saber que el relat (allò tan modern del frame) que ens espera és aquella tornada de *Espanya una y no cincuenta y una*. Les declaracions sintòniques dels dos grans partits, el de Cánovas i el de Sagasta (ai, perdó, Zapatero i Aznar), no deixen cap esletxa a l'esperança: la descentralització és, com sempre, el càncer espanyol. I d'entre les comarques panxacontentes, la pitjor (sospito) tornarem a ser nosaltres els catalans. Desenterren per sortir de la crisi l'esperit de Quedo, que l'any 1641 va iniciar la tradició centralista i anticatalana amb

el seu llibre *La rebelión de Barcelona ni es por el güevo ni es por el fuero*, que bramava contra els catalans després d'haver proclamat la primera república de la mà de Pau Claris. Els tòpics que hem de patir els que tenim la mania de llegir la premsa conservadora de Madrid són els mateixos que el geni del segle XVII ja destacava: "Son los catalanes ladrones de tres manos", deia. Espoli, robatori, avarícia... *Nihil novum sub sole*. El que sembla nou i molt perillós per a l'autogovern català és el nou consens, la coordinació que exhibeixen no només els dos partits, sinó també els nous i vells poders fàctics, terme molt popular fa un temps i que convindria rescatar per

poder explicar la recàrrega simbòlica del centre de la Península.

I aquesta banda de l'Ebre, com sempre, a patir en silenci no fos cas que prenguéssim mal. L'Estatut ens ha deixat la boca agredolça; la crisi, la butxaca escurada, i el poder judicial, la tremolor al cos.

Però no ens atabalem. L'argument de l'auca ja el coneixem i, descartada la reedició d'una entrada de tancs per la Diagonal, la cosa no pot ser pitjor del que ja hem patit. Així que a posar bona cara i a no empenyar gaire, com sempre.

PARTICIPA A:

blogs.publico.es/antonio-banos